

OBYČAJNÝ MATOVIČ.

HOMO

VULGARIS

PETER BÁRDY

›aktuality.sk

›aktuality.sk

PETER BÁRDY

**OBYČAJNÝ MATOVIČ.
HOMO VULGARIS**

OBYČAJNÝ
MATOVIČ.

HOMO

PETER BÁRDY

VULGARIS

OBSAH

Prológ	7
Matovič a masové hnutia	11
Matovič a Radičovej vláda	25
Matovič a vlády Smeru	55
Matovič a moc	101
Matovič a politici	137
Matovič a populizmus	175
Epilóg a komentáre	235
Podakovanie	255

PROLÓG

Obyčajný človek, latinsky homo vulgaris. Za ostatných asi sto rokov sa stal jednou z najdôležitejších a najmocnejších postáv svetovej politiky. Presnejšie politiky postavenej na princípoch parlamentnej demokracie. O jeho hlas súperia strany, hnutia i jednotlivci naprieč politickým spektrom – od ľavičiarov cez konzervatívcov, liberálov či populistov až po extrémnu pravicu. Kto je však v skutočnosti obyčajný človek?

Pri hľadaní správnej definície sa možno oprieť o častý názor, že ide spravidla o človeka bez väčšieho finančného zabezpečenia a vplyvu na spoločnosť. Politikov a boháčov považuje za tých, ktorí rozhodujú o jeho živote bez toho, aby to mohol ovplyvniť. Sú zodpovední za jeho nespokojnosť a prípadné nešťastie. A keďže nenapĺňajú jeho očakávania, vidí v nich nepriateľov. Obyčajným človekom môže byť paradoxne aj dobre situovaný človek, ktorý odmieta elity, argumentujúc, že stratili kontakt s realitou.

V literatúre, filme či médiách je obyčajný človek zobrazený často v naratívoch, že používa zdravý sedliacky rozum, žije z ruky do úst, dopláca na rozhodnutia bohatých, neplatí pre neho spravodlivosť, pozná skutočný život, pracuje od nevidím do nevidím... S veľkou častou uvedenej optiky možno súhlasiť, no zároveň platí, že fenomén obyčajného človeka je značne zidealizovaný.

Obyčajný človek nie je organizátorom revolúcií. Svoj osud si žije sám pre seba, vo svojom vnútri a v bubline rovnako zmýšľajúcich ľudí. Sťažuje sa, kritizuje, spochybňuje cudzie úspechy, rozhodnutia autorít vrátane vedcov i technologický pokrok, so sentimentom spomína na staré zlaté časy... A čaká na záchranu, na zázrak.

Ruská mimovládna organizácia Lavada sa v roku 2019 pýtala občanov Ruskej federácie, ako spätne hodnotia vládu Sovietskeho zväzu. Väčšina opýtaných (59 percent) sa vyjadrila, že sovietsky systém sa dokázal postarať o obyčajného človeka. Takmer tridsať

rokov od politickej zmeny sa potvrdil rastúci trend pozitívneho vnímania socializmu.

Obyčajný človek rozdeľuje svet na dve skupiny. Takých ako on – obyčajných ľudí, ktorí sú nositeľmi pozitívnych cností a zastupujú dobro. A tých druhých – elity, politikov, veľkopodnikateľov, bankárov, oligarchov, o ktorých zvykne tvrdiť, že sú odtrhnutí od reality a nerozumejú obyčajným ľuďom. Obyčajných ľudí berú len ako prostriedok na ešte väčšie zbohatnutie alebo udržanie si moci.

Faktom je, že obyčajný človek sa objavuje v rétorike politikov predovšetkým pred voľbami. Keď sa lídri politických strán a hnutí predbiehajú v tom, kto bude zastupovať jeho záujmy a hodnoty v parlamente, vo vláde. Z dovedty prehliadanej a jednoliatej masy sa stáva hlavná postava. Obyčajný človek je ako tajná zbraň, čakajúca na to, kedy ju nejaký politik odpáli. Mohlo by sa preto zdať, že má skutočne veľkú moc a cez svojho politika hovorí do zásadných tém. Ale je to naozaj tak?

V jeden februárový deň roku 1829 vyrazila z amerického Nashvillu loď s Andrewom Jacksonom na palube. Hrdina vojny o nezávislosť prezývaný Old Hickory a víťaz prezidentských volieb mal byť 4. marca inaugurovaný za siedmeho amerického prezidenta. Po Georgeovi Washingtonovi, Thomasovi Jeffersonovi, Johnovi Quincy Adamsovi a ďalších prezidentoch reprezentujúcich privilegovaný stav vzdelaných ľudí prišiel muž, ktorý nepochádzal z prominentného prostredia a nemal kvalitné vzdelanie. On sám ho dokonca nepovažoval v politike za potrebné.

V kampani sľuboval, že je odhodlaný zabrániť „bezzásadovým a zlým“, aby opäť zvíťazili nad americkým ľudom. Ostré slová adresoval aj svojmu predchodcovi Adamsovi. Otvorene pomenoval vtedajšie problémy USA: hospodársku krízu, vysokú nezamestnanosť a korupciu vo veľkých podnikoch i vláde. Protikorupčná rétorika a populizmus v kampani zafungovali. Američania ho považovali za jedného z nich – spravodlivo nahnevaného a drsného obyčajného človeka, ktorý nikdy nezabudol, odkiaľ prišiel.

Navyše, Jackson čelil pred plavbou rodinnej tragédií. Zomrela mu manželka Rachel. Zdrvený muž vinil z jej smrti politických oponentov.

Keď loď vyplávala, viezla dve biele metly. Symbolizovali Jacksonove plány v úrade – zamiesť s korupciou. Budúceho prezidenta na ceste do hlavného mesta USA vítali nadšené davy, ktoré prišli za svojím hrdinom aj do Washingtonu. Jeho obyvatelia, naopak, neboli vo všeobecnosti príliš nadšení, víťaza volieb považovali „za zaostaleho barbara, jeho spoločníkov za kamarátov a jeho nasledovníkov za necivilizovanú hordu“¹. „Ľudia prešli päťsto míľ za generálom Jacksonom a zdá sa, že si skutočne myslia, že krajina je zachránená pred hrozným nebezpečenstvom,“² komentoval situáciu senátor Daniel Webster.

Jacksonov inauguračný prejav neobsahoval žiadne veľké sľuby okrem jedného – že urobí maximum pre ľudí. Jeho prívrženci považovali víťazstvo za sladkú pomstu. Obyčajní ľudia v USA mali svojho prezidenta. Začala sa ich éra.

Po vyše 190 rokoch zdvihol v trnavskej športovej hale ruky nad hlavu víťaz ôsmych parlamentných volieb v ére slovenskej samostatnosti. Porazil Roberta Fica – pre mnohých symbol korupcie, papalášizmu, oligarchizácie politiky a systému *našich ľudí*. Sľúbil, že zatočí s korupciou, oligarchami, nespravodlivosťou a zlodejmi v politike. Obyčajný človek Igor Matovič.

Kto v skutočnosti je homo vulgaris Igor Matovič a čo bolo dôvodom, že práve on dostal mandát nastoliť na Slovensku spravodlivosť a právny štát? Skutočne sa na Slovensku začala éra obyčajných ľudí?

Našou ambíciou nie je priniesť podrobný životopis podnikateľa a politika ani detailnú sumarizáciu jeho pôsobenia. Kniha je pokusom o analýzu slovenskej spoločnosti, ktorá urobila z Igora

---

1) The White House, Historical Association, Not a Ragged Mob, The Inauguration of 1829.

2) Tamže.

Matoviča najmocnejšieho muža štátu. S cieľom poukázať na problém, ktorému čelíme nielen na Slovensku: že jasne čitateľné ideologické politické strany nahrádzajú masové hnutia a politické projekty bohatých ľudí, čo spôsobilo absolútnu nepredvídateľnosť politického smerovania krajiny.

MATOVÍČ A MASOVÉ HNUTIA

TEN, ČO ZAPÁLIL HRANICU
PROTI VŠETKÝM
MASOVÉ HNUTIE
A CHAOS V POLITIKE
HNEV NA KÁDEHÁKOV
A TIEŇ GORILY
KRAJINA OLIGARCHOV

TEN, ČO ZAPÁLIL HRANICU

Masové hnutia stoja na fanatizme, ochote obetovať sa. Môžu vyvolávať nadšenie, ale aj hnev, neznášanlivosť, nenávisť... Zúfalým a frustrovaným ľuďom i ľuďom úspešným, s navonok bezstarostným životom ponúkajú možnosť angažovať sa v prospech zmeny. A teda v prospech hnutia, ktoré je jej nositeľom. Masové hnutie a zmena sú životnou esenciou jeho prívržencov. A tí sú pripravení žiť a obetovať sa pre hnutie, spoločnú myšlienku, vznešený cieľ.

Keď do politiky vstúpil Igor Matovič, nebudoval politickú stranu, ale masové hnutie. V jeho prípade zrejme šlo o čisto pudové, inštinktívne konanie. Staval pritom na základných, najjednoduchších a často najnižších emóciách, lomcujúcich ľudskou psychikou. Ako kazateľ začal hlásať silné antikorupčné heslá, ktoré kombinoval so sloganmi vyvolávajúcimi očakávanie konečného víťazstva nad zlodejmi v politike. Prehnané očakávania však často prinášajú obrovské sklamanie, čo sa stalo aj lídrovi OLaNO.

„Bola to nekonečná túžba odstaviť od koryta zlodějov a túžba urobiť zo Slovenska rozumný a ľudský štát,“¹ odpovedal Matovič v septembri 2010 v online rozhovore denníka Plus jeden deň na otázku, čo ho spojilo s Richardom Sulíkom. Ďalšia otázka bola ešte konkrétnejšia: „Dokedy chcete podporovať tých, čo nerobia (Luník 9)? A dokedy budete vykrikovať, že Fico patrí do basy, ak viete o tom, že tam patrí, podajte trestné oznámenie a neopakujte svoje želania.“² Matovič zahmlieval. Jeho cieľom bolo živiť myšlienku, že predsedu Smeru-SD treba zavrieť do väzenia. „Dočkajte času, ako hus klasu;“³ reagoval.

---

¹) Plus jeden deň, 16. 10. 2010. Igor Matovič: Dôležitejšia ako slušnosť je úprimnosť.

²) Tamže.

³) Tamže.

Odstaviť od koryta zlodejov a poslať Fica za mreže s podtitulom *politika pre obyčajných ľudí* – to boli hlavné piliere Matovičovej stratégie. Hoci nemal skúsenosť, ako robiť politiku, nebolo to na škodu. Vo všeobecnosti platí, že politická neskúsenosť môže byť pri kreovaní masového hnutia skôr výhodou ako slabinou. Napokon veľké skúsenosti s politikou nemal Adolf Hitler ani komunisti. Základom úspechu je totiž autentický vodca – ten, kto zapáli hranicu. Neskôr sa pridajú tí, čo prinesú skúsenosti. Inak to nebolo ani v prípade Matoviča.

Líder OĽaNO sa stal rozhodujúcim vodcom hnutia. Na ňom stála a padala celá stratégia, čo platí dodnes. Aj keď namiesto výrazu stratégia by sa možno hodil skôr výraz šou, ktorý presnejšie vystihuje Matovičove kroky. Líder OĽaNO ako hlavný aktér šou, ktorý potrebuje pódium a veľké publikum. Ktorý musí byť na očiach, musí byť počuť. A to od začiatku vstupu na politickú scénu až do volieb, po ktorých získal premiérsky post a privilégium zostaviť vládu.

PROTI VŠETKÝM

Igor Matovič bol a je bohatý človek, hoci oficiálne bez majetku. Ten prepísal na manželku. Od začiatku o sebe vyhlasoval, že do politiky neprišiel zarábať. A že vlastne nechce byť politikom. Pravdou je, že líder OĽaNO nie je homo politicus, človek politický. Nemá politické nastavenie. Kým politika je v princípe postavená na dohodách, ktorých cieľom sú spojenectvá, kompromisné riešenia a následné legislatívne zmeny, kľúčovou Matovičovou zbraňou je konflikt.

Na začiatku politického ťaženia disponoval mediálnou podporou hustej siete regionálnych novín, ktoré dokonale využil pri získavaní počiatočného politického kapitálu. Ten dokázal *zobchodovať* s Richardom Sulíkom, stojacim tiež na začiatku politickej kariéry. V rokoch 2008 až 2009 riešil líder SaS podobnú dilemu ako Matovič – ako si zabezpečiť čo najväčšiu voličskú podporu. Na rozdiel od Matoviča nevedol masové hnutie – založil politic-

kú stranu s jasným ideovým a hodnotovým zameraním. Hoci sa mohol spoľahnúť na dostatočný finančný kapitál, nemal za sebou sieť regionálnych novín. Sociálne médiá síce naberali na sile, no v tom čase nemali taký zásah ako dnes.

Sulíkova SaS vychádzala z tradície strán reprezentujúcich ekonomických liberálov a politickú pravicu. Veľmi zjednodušené: ak bude dobre podnikateľom, bude dobre aj zamestnancom. Matovič chcel poraziť korupciu.

„Nedokážeme už ďalej mať len sklonené hlavy a tolerovať zlodejiny našich politikov. Medzi Mečiarovými, Dzurindovými a Ficovými vládami z pohľadu rozkrádačiek nevidím žiadny rozdiel. Za Mečiara rozdali fabriky za korunu kamarátom. Za Dzurindu lacno predali aj to, čo vôbec nemuseli. A za Fica? Kradnú tak, ako ešte nikdy nie. Kradnú okato a arogantne. Prítom sa nehanbia tvrdiť, že nám pomáhajú. Chceme dať priestor čestným ľuďom z vás, ktorí cítia veci rovnako, aby v nasledujúcich voľbách kandidovali do NRSR a pomohli nám sa parazitov raz a navždy zbaviť,“⁴ napísali Obyčajní ľudia v decembri 2009 v Matovičovom týždenníku Trnavsko. Bolo to polroka pred voľbami 2010.

Spojenie Sulíka s Matovičom na kandidátke SaS bolo napriek rozdielom a či skôr práve preto logické: vyhovovalo obom. Matovič by sa bez Sulíkovej strany nedostal do parlamentu, pretože by ani len nestihol založiť stranu. Pre Sulíka bola Matovičova regionálna potenciálna voličská základňa významnou masou.

Z účelového partnerstva sa však stal problém. Už krátko po voľbách 2010 sa ukázalo, že manželstvo z rozumu budú sprevádzať viac či menej intenzívne konflikty. Na jednej strane Sulík, ktorý chápal, že úspešným môže byť iba ako súčasť vlády. Na druhej strane Matovič, neschopný akýchkoľvek dohôd, ktoré by sa dodržiavali. Už pár dní po parlamentných voľbách vyvolal napätie, keď prišiel s príbehom, že mu kamarát ponúkol 20 miliónov za pova-

---

⁴) Trnavsko, č. 51, 18. 12. 2009.

lenie vlády. Vzápätí vyeskaloval situáciu tým, že chcel nad rámec koalíčných dohôd do už predbežne dohodnutého programového vyhlásenia vlády doplniť desiatky vlastných bodov. Dokonca sa vyhráždal, že nezahlasuje za programové vyhlásenie, čo by fakticky v zárodku položilo vládu Ivety Radičovej.

Matovič sa nedokázal uspokojiť s úlohou radového člena poslaneckého klubu SaS, čo však koalíčných partnerov nezaujímalo. Bol to Sulík, kto dostal od voličov mandát rokovať o koalícii aj programovom vyhlásení vlády. Koalíční partneri preto akosi automaticky očakávali, že má vo vlastnom poslaneckom klube ujasnené, kto je šéfom a určuje priority. Hneď na začiatku sa však ukázalo, že buď to Sulík nemal dohodnuté, alebo Matovič porušil dohody. Faktom je, že už krátko po voľbách koncom júna 2010 sa začal búriť Matovič a ďalší z kvarteta Obyčajných ľudí. Matovičov bratranec Jozef Viskupič dokonca nevyhlásil možný odchod z poslaneckého klubu SaS.

Keď SaS vo februári 2011, zhruba sedem mesiacov po voľbách, nakoniec vyhodila Matoviča z poslaneckého klubu pre jeho hlasovanie so Smerom, zrodil sa jeden z dôvodov budúceho konfliktu so Sulíkom. Dnes po vyše desaťročnej skúsenosti s Matovičovým pôsobením na politickej scéne možno označiť za zázrak, že vydržal v poslaneckom klube SaS vyše pol roka.

Sulíkova úloha, resp. úloha SaS bola z pohľadu Matoviča jednoduchá: dostať Obyčajných ľudí a ich hlavnú tvár do parlamentu. Presne tam sa to pre budúceho premiéra začínalo i končilo. Po páde Radičovej kabinetu, z ktorého viní bývalá premiérka tak Sulíka, ako Matoviča, sa ukázalo, že Matovič vnímal a vníma politické partnerstvá prísne účelovo.

Po Sulíkovi totiž uzavrel mnoho, de facto jednostranne účelových spojení. Svoje o tom vedia napríklad osobnosti okolo Martina Mojžiša, Františka Mikloška či Petra Zajaca, ktorí sa popálili pred predčasnými parlamentnými voľbami 2012 na Matovičovej nezmyselnej požiadavke povinného absolvovania vyšetrovania na polygrafe, tzv. detektore lži. Dodnes je pritom otáznne, či

chcel Matovič dotyčných verejne ponižiť, uraziť alebo nepochopil absurdnosť vlastnej požiadavky.

Neúspechom sa skončila aj Matovičova spolupráca s Alojzom Hlinom, výraznou tvárou OLaNO v jeho prvom roku existencie. Líder OLaNO nešetril ani bývalého ministra spravodlivosti a vnútra Daniela Lipšica, ktorého neskôr poslal do kresla špeciálneho prokurátora. O pár rokov nato zašiel líder „masového hnutia občajných ľudí“ ešte ďalej, keď si tajne nahral rozhovor s nádejnou hviezdou politickej scény a uštedril podpásovku Radoslavovi Procházkovi.

Už menej sa vie, že pred druhým kolom prezidentských voľieb oslovil volebný štáb Andreja Kisku Matoviča, aby podporil ich kandidáta. Matovič na výzvu reagoval tak, že mu dá zľavu na inzerciu... Nič z toho nebolo. Po zverejnení Matovičovej tajnej nahrávky stretnutia s Procházkom sa však javí ako najsprávnejšie, že Kiskovi ľudia nakoniec s Matovičom nerokovali.

Predseda OLaNO nebol nikdy stmelovacím prvkom protifcovskej ani protismeráckej koalície. Keď mu prišlo vhod dohodnúť sa s politickou konkurenciou, zvíťazil lovecký inštinkt a prišiel dobre cieleň útok. Neváhal urobiť všetko pre to, aby z danej situácie vyťažil, a bolo mu jedno, v ktorom politickom tábore sa nachádzal terč jeho útoku.

Zároveň si bol vedomý nielen potreby autenticity masového hnutia, ale aj dôležitosti každého voličského hlasu. Aj preto ponúkal príležitosť menším stranám, zástupcom národnostných a etnických menšín, influencerom, aktivistom či fanatikom snažiacim sa zákonmi obmedzovať ľudské práva.

MASOVÉ HNUtie A CHAOS V POLITIKE

Nedôvera v iných a egocentrizmus boli zrejme hlavnými dôvodmi, ktoré nedovolili Matovičovi vybudovať stranu postavenú na štruktúrach. OLaNO bolo a je hnutím štyroch ľudí: Igora Matoviča, Eriky Jurinovej, Martina Fecka a Jozefa Viskupiča.

A čaká ho podobný osud ako HZDS Vladimíra Mečiara či SDKÚ Mikuláša Dzurindu a Ivana Mikloša. S lídrom skončí aj strana, resp. hnutie.

Príbeh OĽaNO sa však zároveň v mnohom líši od spomínaných strán. Odrazovým mostíkom masových hnutí a politických projektov bohatých ľudí na Slovensku sa stal pád vlády Ivety Radičovej po neúspešnom hlasovaní o eurovale v októbri 2011 a následné predčasné parlamentné voľby v marci 2012 a kauza Gorila. Tradičné strany postavené na ideológii, hodnotách a politickom smerovaní začali strácať silu. Obyčajní ľudia sa postupne presunuli k stranám, ktoré im sľúbili, že budú robiť politiku pre obyčajných ľudí. Protikorupčná rétorika, emotívne vystúpenia a priamočiary slovník boli silným lákadlom najmä pre voličov hľadajúcich novodobého spasiteľa. Pre masy sklamané z ponovembrového vývoja, zo skurompovaných elít i z vlastného bytia. Pre ľudí pripravených vymeniť slobodu za almužnu a vzdať sa zodpovednosti za vlastné rozhodovanie. Pre revoltujúcu mládež a každého, kto sa nedokázal zaradiť do spoločnosti.

Pre frustrovaného jednotlivca, ktorý je najnáchylnejší na radikalizáciu. Práve fanatizmus mu totiž prináša sebaistotu. Ako upozorňuje americký spisovateľ Eric Hoffer, označovaný pre svoje predchádzajúce zamestnanie za filozofa z prístavných dokov, pomyselnú istotu „nájdu len vo vášnivom lipnutí na akejkolvek podpore, ktorej sa náhodou chopia. Táto vášnivá väzba je základom slepej oddanosti a pobožnostkárstva a vidia v nej zdroj všetkej sily a moci“⁵.

Frustráciu a sklamanie spoločnosti po páde Radičovej vlády a kauze Gorila dokázal okrem Smeru dokonale využiť práve Matovič. Bol nový, mal výborný inštinkt, bol autentický, nebál sa ísť do konfliktu. Spojenie vonkajších okolností a populistickej rétoriky z neho robili prototyp opozičného politika. A pravdou je, že ak za vyše desať rokov v politike dosiahol niečo pozitívne, tak

---

⁵) Hoffer, Eric: Pravoverný. Európa, 2009.

najmä počas pôsobenia v opozícii. Vráťane víťazstva vo voľbách 2020, s ktorým zrejme nikdy nepočítal.

Vyššie ročné účinkovanie na premiérom poste totiž ukázalo, že nebol na vládnutie pripravený. Ani osobnostne, ani politicky. Nikdy sa mu nepodarilo dostať z opozičnej polohy – nepochopil, že na vládnutie treba dohody, rešpektovanie pravidiel a zákonov. Viac mu sedelo byť v permanentnej opozícii a ťažiť z konfliktov s vládou garnitúrou, politickou opozíciou či dokonca s potenciálnymi spojencami. Už za Radičovej vlády začal ako člen koalície strany robiť opozičnú politiku, ktorú robí dodnes. Napriek tomu, že je súčasťou vládnej koalície.

HNEV NA KÁDEHÁKOV A TIEŇ GORILY

Za Matovičovým rozhodnutím vstúpiť do politického ringu, čo je v jeho prípade asi najpresnejšie pomenovanie, treba hľadať kombináciu pomsty a hnevu. Na začiatku sa totiž zrejme aj on sám stal obeťou politickej vypočítavosti, možno klientelizmu a korupcie.

Firma Regionpress, ktorú založil ešte ako vysokoškolák, prosperovala. Keby Matovič zostal len v inzertnom biznise, zrejme by sa do politiky až tak nehrnul. Úspešný trnavský podnikateľ sa však podobne ako mnohí iní rozhodol investovať do realitného biznisu. Hoci neprerobil, škaredo sa popálil. A čo je horšie, v rodnej Trnave, kde bol doma. Sklamanie z politiky navyše umocnil fakt, že zaň mohli ľudia z KDĽH, čo bola pre hlboko veriaceho, konzervatívne založeného Matoviča zrada. Politická korupcia od „kádehákov“ v Trnave bola pre neho čímsi nemysliteľným.

Všetko sa začalo v roku 2007, keď trnavská radnica, kde malo väčšinu KDĽH, oznámila zámer predať pozemok v centre mesta neďaleko Trojičného námestia. Poslanci následne odklepli predaj lukratívnej pôdy za cenu 8001 slovenských korún (približne 265 eur) za meter štvorcový. Trnava tak v prepočte na eurá zinkasovala vyše pol milióna.

Hoci išlo o vysokú sumu, obchod vyvolal kontroverzné reakcie. Trnavská radnica totiž predala pozemok v centre mesta bez verejnej súťaže, čo rozčúľilo vtedy ešte len podnikateľa Matoviča, ktorý o pozemok prejavil záujem už rok predtým. V roku 2006 pritom ponúkol za meter štvorcový 8000 a viac slovenských korún. Nový majiteľ pozemku – spoločnosť Varieta bola ešte v septembri 2007 ochotná zaplatiť o asi štvrtinu menej – 6200 slovenských korún (zhruba 205 eur) za meter štvorcový. Potom však akceptovala zastupiteľstvom schválenú cenu 8001 slovenských korún za meter štvorcový.

Matoviča napriek prísľubu, že ho budú v prípade predaja kontaktovať, vynechali z hry. Podpredseda majetkovej komisie mestského úradu Jozef Pobiecký (SDKÚ-DS) to označil za chybu administratívy. Matovič nakoniec síce mohol vystúpiť pred mestskými poslancami, no o všetkom už bolo rozhodnuté. Majiteľom pôdy sa stala spomína eseročka Varieta, ktorú v tom čase spoluvlastnil Jozef Ondrejčíčka – v komunálnych voľbách 2006 označovaný za jedného zo sponzorov kampane KDĽ. Človek s rovnakým menom a adresou trvalého bydliska, ako má Jozef Ondrejčíčka, sa neskôr objavil aj v spise Gorila.

Celý obchod smrdel a nahnevaný Matovič nezostal ticho. Na účet mesta poslal na protest 25 miliónov slovenských korún (takmer 830-tisíc eur), čo bolo o približne 9,7 milióna slovenských korún (vyššie 320-tisíc eur) viac, ako za pozemok zaplatila firma Varieta. Mesto mu peniaze vrátilo.

Aký podiel mal kontroverzný obchod na Matovičovom rozhodnutí vstúpiť do politiky, sa dnes možno iba dohadovať. On sám však v roku 2010 na otázku, či skúsenosť s pochybným predajom pozemku rozhodla o jeho politickom angažovaní, povedal: „Čiastočne. Začalo sa to však pred dvoma rokmi (2008, pozn. autora). Doľahlo to na mňa práve 21. augusta, ktorý stelesňoval práve Fico. Opozícia dva roky spala. V prieskumoch koalícia zlodejov atakovala 70 percent a opozícia mala sotva polovicu.“⁶

---

⁶) Týždeň, 26. 10. 2010. Obyčajný?